

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

59. Et licet fidei dogmatum in Synodo illâ Constantiensi faciendorum obedientia sub sub eo Decreto exigatur etiam à Papa, uti tamen Synodus illa, sic ejus quoque sanctiones Dogmaticæ pro tunc erant in statu tendentiæ, per characterem Christi Vicarium in terris, haud certò tunc subsistentem, sed ipsiusmet Concilij in hunc finem legitime in Spiritu sancto congregati autoritate, tandè consequendum, quo superveniente, in his, quæ ad fidem pertinent, eatenus succedebat sanctionis dogmaticæ consummatio, ut omni, etiam si Papa lis existat dignitatis, sit in eis obediendum. Cæus tenoris sunt etiam Decreta *Quintæ Sessionis*, uti clarè patet legenti, diserteque in horum prologo dicitur: *Synodus Constantiensis, Generale Concilium* (tunc *inchoativè*, postea autem per certi Vicarij Christi characteris accessum *consummativè*) *faciens, legitime in Spiritu sancto congregata pro extirpatione schismatis ac unione, & reformatione Ecclesiæ in membris & in Capite: ad quem etiam finem, ibidem asseritur, ordinari subsequenti Decreta*, ut hinc prorsus manifestum evadat, istas ordinationes esse ad hujus finis mensuram restrictas, ac ordinatas ad eam Oecumenicæ sanctionis *consummationem*, quæ non nisi ex Summi Pontificis, ad quem constituendum collimabat ea Synodus, mediante Vicario Christi characterè obtinenda esset. Iuxta quem adeò sensum accipi quoque debere dictam Cleri Gallicani Declarationis articulum *secundum*, liquido constat ex ejusdem verbis proprijs, utpote quibus Synodi Constantiensis Decreta non aliter, quam ex Sedis Apostolicæ, atque adeò Summi Pontificis postea subsecuti comprobatione dicuntur, valere tanquam Oecumenica, sicque immota subsistere.

PROBATIO II.

In quâ ostenditur, Concilium Constantiense pro statu IV. ac V. Sessionis non fuisse *strictè*, ac *formaliter* Oecumenicum, seu Generale, nisi cum addito diminutivo *materialiter*, ac *dispositivè*.

60. EX dictis superius constat, quomodo Concilium dici possit Generale secundum denominationem generalitatis tum *formalis*, tum *materialis*. Generalitas *materialis* importat quandam coactionem Episcoporum ex universo Christiano orbe convocatorum, quorum character Episcopalis importat quidem aliquid etiam de *formali* erga universale Ecclesiæ sanctæ regimen ordine quasi *radicali* & *transcendentali* in Ecclesiæ publicâ necessitate, sub schismatis præcipuè tempus ad debitam provisionem universos Episcopos tam *sigillatim*, quam *collectim* constringente, ita tamen, ut ejusmodi regiminis Ecclesiastici ordo hierarchicus in characterè Episcopali fundatus, nullatenus protendi valeat super Papæ autoritate Oecumenicâ, quin potius ista super illius tam aduactione, quam exercitio *moralis* extendatur. Quamdiu ergo Concilium constat ex

solis Episcopis, quantumvis ex toto Christiano orbe essent convocati, nequit dici perfectè Oecumenicum, vel Generale, nisi vel *materialiter* duntaxat, vel secundum quandam adhuc incompletam *formalis* generalitatis, quæ characteri Episcopali inexistentis, sed quoad sui aduactionem & moralitatem omnimodam supremo Ecclesiæ Capiti Romano Pontifici subordinatæ denominationem: siquidem ex *Matth. 18. capite* læpius jam fuerit à nobis ostensum, quomodo neque prima Concilij Oecumenici ratio subsistat, nisi ex Vicario Christi nomine, Papæ in terris proprio, neque præminentia consummata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis locum habeat, nisi ad hierarchici Ecclesiæ Corporis Decretum Conciliare accedat Capitis consensus; neque *indefinita* Papali autoritati compar ligandi & solvendi autoritas Apostolis *collectivè* sumptis pro perpetuo Ecclesiæ statu promissa, competere possit Concilio, nisi quæ indivisibiliter & Papam, & Apostolorum in Episcopali characterè successores *collectim*, & in unam Synodum aggregatos complectenti. Quam parum ergo corpus organicum hominis dici potest humanum, nisi *materialiter* & *dispositivè*, quamdiu ipsi deest anima, seu forma in Esse humani corporis *essentialiter*, ac *formaliter* constitutiva: sic neque Concilium potest *completè*, ac *formaliter* Oecumenicum, seu *generale* denominari, nisi Ecclesiæ Corpus hierarchicum ex Episcopis ac Præsulibus Ecclesiæ in Synodo aggregatis consistens, sit unitum Romano Pontifici seu suo, & sanctæ Ecclesiæ Capiti Universali ac Oecumenico. Quandoquidem igitur Concilium Constantiense pro statu schismatis, & Papæ dubij perinde habendum fuerit, ac si nullius eidem interesset verus Papa, Capitis Oecumenici characterem præferens in facie sanctæ Ecclesiæ, in ò tempore IV. & V. Sessionis ne dubij quidem Papæ character intervenerit, quinimò, ne quidem Episcopi dubiorum Paparum obedientijs diversimodè additi, universi ibi adhuc præterites extiterint, merito jam sciscitari licet, quomodo pro tali statu Synodus illa uti potuerit titulo Generalis Concilij, nisi quoad generalitatem quasi *materialem*, & *incompletè* duntaxat *formalem*, quæ Episcopali characteri inistam, subsistentem pro tunc sub statu tendentiæ, tum ad omnimodam *materialem* ex duorum Paparum obedientijs coactionem, tum ad perfectam ex Papa certo sufficiens, suisque Conciliaribus Decretis accessuro substitutam *formalem* generalitatem. Sub cuiusmodi adeò restrictione poterat eadem Synodus pro eo statu dici repræsentans Ecclesiam Catholicam militantem, quatenus scilicet Ecclesiæ hierarchicum, sed incompletum & Capite certo destitutum corpus repræsentabat sub ordine tendentiæ ad istam sui ex Capite integritatem recuperandam.

§. IV.

Corollarium.

Operæpretium ducò, ut coronigis loco hîc examinetur, quod Maymbourgus pag.

217. &

217. & 254. scriptis de Concilio Pisano, ac si quaestionem de auctoritate Synodi Generalis supra Pontificem decidisset pro Concilio. Ita enim iste Author trad. sui hist. cap. 21. cit. pag. 217. scribit de Concilio Pisano. Celebris Doctor Petrus Plaouft unus ex Deputatis Universitatis Parisiensis, quæ tunc maximi apud omnes fiebat, habuit in plena Congregatione longam & doctam orationem, in qua pluribus rationibus probabat, Ecclesiam universalem, & consequenter Concilium generale ipsam repræsentans, esse supra Papam, adjungendo, hæc esse sententiam Universitatis Parisiensis, & cæterarum omnium Universitatum Galliarum. Vix è cathedra descenderat, cum Episcopus Novariensis eam ascendit, & legit altâ voce scriptum, quo declarabatur, centum & tres Doctores, & Licentiatos in Theologia ex ijs, qui Deputati erant ab Universitatibus, convenisse de mandato Cardinalium, ut deliberarent super hæc materiâ, quodque omnes communi voto amplexi essent sententiam Universitatis Parisiensis. Asseverabat enim, quod præter Universitates Galliarum, ita quoque sentiret celebris Universitas Bononiensis, cuius litteræ habebantur, & Universitas Florentina, quæ sententiam suam dederat in scripto a 120. Doctoribus subsignato. Hæc D. Maymbourg ex Actis Pisani Concilij, prout edita fuerunt tomo XI. Conciliorum Philippi Labbei, & tomo VI. Spicilegiorum Lucae d'Acherij, quorum Authorum editiones citat pag. 216. in margine.

62. Cui proinde Maymbourg oppositioni solidis rationibus occurrit Schellstrate; prius tamen, quam de re ipsa iudicet, adferens illas Concilij Pisani editiones inter se plurimum discrepantes. Nam prior minus correctæ, à Philippo Labbeo ex alia anteriori editione Parisiensi exhibita, refert de Petro Plaouft, quod anno 1409. die 29. Maij orationem habuerit, quâ mentem suam de iupremâ auctoritate Ecclesiæ in publicâ Congregatione exposuit, sed addit, quod post orationem attulerit opinionem Universalitatis Parisiensis: Et postmodum posuit opinionem Universitatis Parisiensis, videlicet, quod Petrus de Luna est schismaticus pertinax, & hereticus, etiam accipiendo hæresim propriæ & Irriæ, præcisus, ab Ecclesia Dei, eiecius à jure Papatus, & privatus, ac per Concilium de factis tanquam talis ejiciendus & privandus, & hæc declaravit pluribus rationibus. Et subiunxit, quod de eadem opinione erant Universitates, Andegavensis, & Tholosana. Ipso autem descendente de Cathedra, ascendit quidam Episcopus Italus, qui opinionem tredecim Magistrorum, & plurimum Licentiariorum, & Baccalaurorum Formatorum, ac Universitatis Bononiensis in quadam scheda publicavit, quæ est conformis opinioni Universitatis Parisiensis. Ita Acta Pisana prioris editionis, quæ Lucas D'Acherius his verbis to. VI. Spicilegiorum integrè reddidit ex tribus codicibus Bibliothecæ Gemmeticensis,

63. Decima tertia Sessio fuit die Mercurij 29. Maij, quæ fuit in septimana Pentecostes, in qua post Missam & Initias Magister Petrus Plaouft pro Universitate Parisiensi dixit, & declaravit, opinionem

Universitatis esse, istos duos contendentes debere reputari schismaticos, & antiquati schismatis nutritores, & hereticos pertinaces, firmans auctoritatem Concilij ad decidendam hæc causam, & declarandum, eos esse ab Ecclesia præcisos & abjectos, & eos, quantum opus est, abjiciendos &c. sumens thema suum: Congregabuntur filij Juda & Hierusalem, & ponent sibi caput unum. . . Postea immediatè unus Episcopus Italus, dictus Novariensis, legit quandam schedulam facientem mentionem, qualiter secundum ordinationem Dominorum Cardinalium per D. Cardinalem Mediolanensem fuerunt simul congregati omnes Magistri in Theologia, & Licentiati, & Baccalauri Formati, qui ad dictum Concilium de multis partibus & Universitatibus convenerunt, & inter eos fuerat plena deliberatio super istâ materiâ, & postea in eadem opinionem convenerunt, & concordantes fuerunt, videlicet quod dictos ambos contendentes tenent schismaticos & hereticos pertinaces &c. ut supra. Et omnium & singulorum nomina recitavit, quorum multi sunt Episcopi & Prælati, & faciebant omnes numerum centum & trium. Item postea dixit, quod in eadem opinione fuit Universitas Florentina, in qua fuerunt centum & viginti Magistri subscripti. Idem etiam deliberavit Universitas Bononiensis, quæ de hoc misit litteras. Idem Universitates, sive studij, Aurelianensis, & Andegavensis & Tholosana per suos Ambassiatores ibidem. Hæc omnino sunt Acta Pisana, quibus usus est D. Maymbourg, ut probaret, Universalitatem Parisiensem, juxta Petrum Plaouft, sententiam tulisse pro auctoritate Concilij supra Pontificem, ejusdemque opinionis fuisse alias Universitates ab Episcopo Novariensi allatas.

Illatio.

64. EX Concilij Pisani Actis præallegatis nullatenus constat, Universalitatem Parisiensem egisse de auctoritate Concilij supra indubitatum Pontificem, sed solum de tempore schismatis statuisse; velut ostendere pergit præcitatus Schellstrate cit. cap. 1. à pag. 69. Id Acta, inquit, prioris editionis expresse innuunt, dum his verbis referunt Universalitatis Parisiensis opinionem: Quod videlicet Petrus de Luna est schismaticus, pertinax, & hereticus præcisus ab Ecclesia Dei, & eiecius à jure Papatus, ac per Concilium de factis privandus. Acta correctiora per Lucam D'Acherium edita testantur non solum de Petro de Luna, sed de duobus contendentiibus Universalitatem Parisiensem sensisse: Debere reputari schismaticos, & antiquati schismatis nutritores, & hereticos pertinaces. Hæc & non alia in Actis Pisani Concilij dicitur Parisiensis Universalitatis sententia per Petrum Plaouft allata, ut videre non possim, undenam D. Maymbourg habuerit, Universalitatem Parisiensem egisse de auctoritate Concilij supra verum, & indubitatum Pontificem. Quo loco enim id habent Acta Pisana? Quibus verbis id testantur? A quo tempore id in memoriâ prodiderunt? Quandonam id in illis legi cœpit?

65. Ante paucos sanè annos nondum id habebant, neque id in ijs legerat Auctor ille, dum libro de magno schismate Occidentis, historiam

riam Pisani Concilij exponendo retulit de Petro Plouff. *Declarabat & confirmabat opinionem Universitatis, quod nimirum duo contententes haberi deberent pro veris schismaticis, qui nutriebant infortunatum illud schisma; quin & pro hæreticis, destruendo, quantum poterant, articulum Symboli, quo unitas Ecclesiæ creditur; & conclusit demum, quod Concilium illos pro talibus habere, excommunicare, & deponere debebat de Papatu, de quo per schisma & hæresin jam exciderant. Hæc tunc D. Maymbourg, quæ cum ipsis Actis conveniunt, & ex adverso pugnant cum ijs, quæ in recentiori suo tractatu de sensu Universitatis Parisiensis adduxit. Unde pater profecto, Auctorem illum contra fidem Actorum Pisani Concilij scripsisse, quod inter cæteras Galliarum & Italiæ Universitates de illa questione conveniret, cum de ea ab illis tunc actum non fuerit.*

66. Neque ad rem facit, quod Concilium Pisani de duobus contententibus sententiam tulerit, prout D. Maymbourg ex Joanne Launoio, quem ubique in tractatu suo historico secutus est, objicit. Quamvis enim notet ex eisdem Launoij Epistolâ ad Henricum Barrillonium, Concilium Pisani sententiam tulisse conformiter ad Decretum, quo antea definitiverat, sese repræsentare Universalem Ecclesiam, & supremum, ac unicum in terris Judicem habendum esse, ad quem hujus causæ judicium spectabat, sicque depositi fuerint duo de Papatu contententes, quorum unus verus Pontifex erat: negari tamen non potest, quin de singulorum Pontificatu plures dubitarent, indeque neuter contententium pro certo à totâ Ecclesiâ agnosceretur. Et hoc est, quod Universitas Parisiensis in datis anno 1394. ad Carolum Francorum Regem litteris respondit ijs, qui partium studio ducti, unum pro certo & indubitato Pontifice ab omnibus haberi volebant, eoque modo Pontificem suum à judicio Synodi extimere studebant: *Sic certum, inquit Universitas, videte, ne verbo abutimini, qui id certum appelletis, de cuius obscuritate, atque ambiguitate tanta semper fuit, & est apud tantam fidelium portionem contentio. Ponamus itaque, Pontifices, quos tempore schismatis Romana Ecclesia secuta est, fuisse veros Pontifices, non tamen apud omnes de ijs constabat, & aliæ obedientiæ illos non agnoscebant, unde certi & indubitati tunc dici non poterant: quod etiam in causa fuit, quod plures Orbis Catholici Provinciæ cum Collegio Cardinalium, & Patribus Pisani Concilij, tam ei, cui Romana Ecclesia tunc parebat, quam ejus Competitori obedientiam subtraxerint, & ipsum Pisani Concilium de duobus contententibus, tanquam de dubijs Pontificibus sententiam tulerint.*

67. Falsum itaque est, in Synodo Pisana actum fuisse de indubitato Pontifice: falsum, questionem de superioritate Concilij supra certum & indubitatum Pontificem ibidem decisam fuisse, & de ea Parisiensem Universitatem tunc egisse. Utriusque sanè Obedientiæ Cardinales in illis litteris, quibus anno 1408. Gregorium X. ad Concilium Pisani convocavit,

adducunt conclusiones Universitatum Parisiensis & Bononiensis, in quibus solummodo mentio fit questionis de auctoritate Concilij supra duos de Papatu contententes, de quibus propter dubia facti & iuris ignorabatur, uter verus Pontifex censendus erat. Unde quia illarum Universitatum conclusio fuit: *Quod stante dubio Papatus inextricabili propter dubium facti & iuris, ne in subversionem fidei Ecclesia sic remaneat divisa perpetuo cum tanto scandalo, & animarum perditione, provisio spectat ad Concilium & Ecclesiam Universalem, ut utrumque, eis non cedentibus, possit à Papatu ejicere. Ita Universitates Parisiensis & Bononiensis in conclusionibus, quæ ad unam usque agunt de casu duorum contententium tempore schismatis, ut videre licet in Cardinalium litteris apud Lucam D'Acherium tomo. V. Spicilegiorum editis, & à Philippo Labbeo iterum excusis.*

Quamvis autem nunc communiter admittatur in scholis, Concilium tempore inveterati schismatis judicare posse de Pontificibus dubijs, & in tempore Concilij Pisani in sententiam illam Italiæ & Galliæ Universitates propenderint; voluit tamen Concilium Pisani ulterius inquiri, an duo contententes non solum tempore schismatis viverent, sed ipsius schismatis nutritores, & veri hæretici contentendi essent? Cum enim quisque propter hæresin extra Ecclesiam, vel, ut cum Paulo loquar, *foris constituitur*, & inter omnes conveniret, hæreticum ipso facto ab Ecclesia præiudici; voluit Concilium Pisani inquiri, an dubij illi Pontifices hæretici reputandi essent, ut sub illo etiam titulo tantò certius à Papatus regimine ejicerentur, quanto magis inter omnes constabat, Pontifices à fide devios omnijure Papatus destitui, & re ipsâ privatos censeri.

Tantæ molis erat, tempore Pisani Concilij sententiam ferre in dubios Pontifices, quos tanquam de Papatu colludentes, & articulum fidei de unitate Ecclesiæ non quidem dogmatizando, sed operando, destruentes, ab omni dignitate Ecclesiasticâ excidisse, Synodus judicavit; cuius tamen judicio non acquievit totus Orbis Catholicus, cum plures Provinciæ Gregorium & Benedictum sequi perrexerint, & viri doctissimi sententiam hujus Synodi revocârunt. Nolim hic repetere, quæ Salmanticensis Universitas cum Hispaniarum Ecclesijs pro Benedicto XIII. allegavit, neque quid alij ex Obedientia Gregorij XII. contra Synodum Pisani scriptum reliquerint. Videri potest Divus Antoninus Archiepiscopus Florentinus, qui parte 3. *Chronicorum* titulo 22. cap. 5. §. 2. uti & in alijs locis omnino contendit, Gregorium malè hæreseos accusatum fuisse, & ideo non immeritò ab illo Joannem Dominicum missum fuisse ad Sigilmundum Imperatorem: *ut cum eo secretè tractaret de modo tenendo in congregando Concilium aliud: ubi ex toto auferretur schisma, quod ubi per Pisani Concilium, vel Conciliabulum (cum hoc non esset auctoritate alicujus eorum, qui se gerebant pro Pontifice, congregatum) non erit ablatum*

tum ipsum schisma, sed augmentatum, ex duobus, tribus jam pro Papa se gerentibus.

65. Dicit D. Antoninus, per Pisanum Concilium schisma non extinctum, sed adauctum fuisse, eò quòd, ubi ante illud duo duntaxat de Papatu contendebant, post electum in eorum locum Alexandrum V. tres de Papatu contententes apparuerint: ita ut de Occidentem tunc dici potuerit, quod Magnus Hieronymus epistola ad Damasum olim de schismate Orientali scriptum reliquit: *Vetustis Occidentem populorum furore collisum, indiscissam Domini tunicam minutatim per frustra discerpisse.* Dicit potuit, post Pisanum Concilium minus inter multos constituisse, apud quem incorrupta Petri servaretur successio: licet namque Benedictus, Gregorius, & Ioannes cathedram Petri suam esse dicerent, & unaquæque Obediencia se Petri Successorem sequi assereret, *ob dubium tamen Facti & Iuris super Papatu, plures Catholici de tribus contententibus accipites fuerunt.* Unde ipsum Constanriense Concilium nunquam induci potuit, ut unum ex illis tanquam indubitatum Pontificem toti Ecclesie proponeret, sicut ex Actis & Gestis ipsius statim citandis constat.

DISQUISITIO VII.

Quantum pro Concilij supra Papam superioritate probanda, valeat, decretum Concilij Constantiensis Sessione V. editum?

§. I.

1. AD præsentis ac præcedentis disquisitionis statum melius intelligendum, haud parum conducit, nôsse historicam rei seriem, quæ decretis tum IV. tum V. Sessionis in Concilio Constantiensi ansa & occasio fuit, ex authenticis manuscriptis codicibus descripta à Schellstrate in *suo de eisdem decretis tractatû compendio Chronologico.* Nempe Clemens V. in Romanum Pontificem electus, Sedem Apostolicam anno 1305. translulerat Avenionem: sed Gregorius XI. anno 1378. rediit ad Urbem, ubi cum fati functus esset, Cardinales ad instantiam plebis, Papam Italum petentis elegerunt Archiepiscopum Barenslem, qui se Urbanum VI. nominavit, Cardinales verò Galli, cum tribus Italis, prætexendo, ac sille fuisset per metum electus, Fundis congregati elegerunt Robertum ex Comitibus Gebenensibus, qui Clementis VII. nomen assumpsit, Cathedramque transfusa Avenionem transferre conatus est. Ex pluribus M. SS. Codd. Bibliotheca Vaticana, & Actis Pisani Concilij editis tom. 6. *Spicilegiorum* Lucae d' Acherij, & tomo XI. *Conciliarum* Philippi Labbei.

2. Ex horum duorum electione ortum habuit magnum & horrendum schisma, cui nullum simile fuit neque temporis diuturnitate, neque causæ & rei dubietate, neque Reg-

norum & Provinciarum divisione. Clementi enim VII. adhererunt omnes Gallia ab Alpibus inclusivè, usque ad Belgium, & Oceanum Britannicum, Scotia, Hispania cum Insulis eidem subditis, Cyprus, Rhodus, & Iannua. Urbano autem paruerunt reliqua Regna & Provinciae, Italia nimirum cum suis Insulis, Germania, Belgium, Bohemia, Hungaria, Polonia, & Anglia. *Ex appendice ad Constantiense Concilium tomo XI. Philippi Labbei, & plusquam sex manuscriptis Bibliotheca Vaticane codicibus.*

3. Mortuo Romæ Urbano VI. à Cardinalibus istius Obedienciae quarto Nonas Novembris electus est in ejus locum Bonifacius IX. cui anno 1404. successit Innocentius VII. qui, unâ cū Cardinalibus in Conclavi existentibus, se se juramento adstrinxerat ad cedendum Papatu, quoties alterius Obedienciae Pontifex idem faceret. Quòd juramentum præstitit quoque Innocentij Successor Gregorius XII. Anno 1406. mense Decembris in Pontificem electus, sicut & præstitit Avenione Petrus de Luna Benedictus XIII. in Clementis VII. Successorem anno 1394. substitutus. Ex Actis Pisani Concilij, Leonardo Aretino, & Theodorico Niemi Scriptoribus contemporaneis.

4. Gregorio XII. & Benedicto XIII. promissionem cedendi Pontificatui non adimplentibus, Cardinales utriusque Obedienciae ab ijs recesserunt, & duos illos de Papatu contententes ad Concilium pro extirpatione schismatis, & unione Ecclesie anno sequenti habendum evocarunt. Ex Actis Pisani Concilij tom. 6. *Spicilegij* Lucae d' Acherij, & tomo XI. *Conciliarum* Labbei editis, ubi ipsæ Cardinalium epistolæ hæc de re Liburni hoc anno editæ exhibentur.

5. Benedictus XIII. post subtractam sibi per Gallia Regem obedienciam fugit in Arragoniam ad Perpignianum, & se se Concilij iudicio subiectum non esse, respondit. Gregorius verò XII. Senas retrocessit, ad se Concilij convocationem spectare constanter asseruit, ipsosque Cardinales ad aliud Concilium in Provincia Aquilejensi evocavit. D. Antoninus *par. 3. Chron. tit. 22. §. 3.* & hujus *Tract. Dissert. 2. cap. 2.*

6. Celebratur ab utriusque Obedienciae Cardinalibus Pisanum Concilium, in quo tantum abest, decisam fuisse quaestionem de superioritate Concilij, ut ne quidem decisa fuerit quaestio de authoritate Concilij supra Papam tempore schismatis. Licet enim Universitatum Parisiensis, & Bononiensis sententia esset, quòd, *stante dubio Papatus inextinguibilis propter dubium Facti & Iuris, provisio spectet ad Concilium, & Ecclesiam universalem;* Patres tamen Pisani non ausi fuerunt hoc titulo duos de Papatu contententes deponere, sed voluerunt primùm probari, Gregorium & Benedictum ad invicem colludere, & non quidem docendo, sed operando contra articulum Symboli de una Ecclesia Catholica, schisma fovere, eosque proinde tanquam schismatis nutritores, & veros hæreticos censeri debere. Ex Actis Pisani Concilij à Notarijs conscriptis hætenus non

P p

non